

ПІДПІЛЬНО-РЕВОЛЮЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ВАСИЛЯ БІЛАСА І ДМИТРА ДАНИЛИШИНА: ДО 85-ї РІЧНИЦІ ГЕРОЇЧНОГО ЧИНУ

В Україні активно вшановуються ювілеї провідників ОУН і командирів УПА, однак в переважній більшості забуваймо про сотні тисяч рядових учасників визвольного руху. Дослідження їх біографії, життєвих шляхів й подвигів дадуть нам більшу картину боротьби української нації за незалежність.

Показовою у цьому контексті є доля бойовиків ОУН Василя Біласа та Дмитра Данилишина. Судовий процес над ними та їх страта у 1930-х рр. залишила глибокий слід в суспільній свідомості. Про них знані поети (Богдан-Ігор Антонич, Олена Теліга, Олег Ольжич) і невідомі склали вірші, які згодом ставали народними піснями. Вдячні нащадки назвали їхніми іменами вулиці в містах і селах (Трускавці, Городку, Калуші, Стрию та Львові), а також побудовано пам'ятники та встановлено меморіальні таблиці, стенди в експозиціях в музеях тощо. Сесією трускавецької міської ради їм присвоєно звання “Почесний громадянин міста Трускавець” (2010). Їхніми іменами названий підготовчий юнацький курінь станиці Городок, їх помертню нагороджено одними з найвищих пластових відзнак – Пластовими Залізними Хрестами (2012).

Доля В. Біласа та Д. Данилишина стала типовою для сотень тисяч інших учасників визвольного руху. Обидва були пластунами, політв'язнями, бойовиками УВО–ОУН та виконавцями низки бойових акцій. Засуджені польським судом до смертної кари і повішені у Львові в тюрмі Бригідки. Такі скупі біографічні дані, які залишилися по цих бойовиках свідчать про те, як ще мало ми знаємо про нашу визвольну боротьбу і скільки ще нам треба її досліджувати.

Найпершими працями про Біласа і Данилишина можна вважати пропагандистські видання: “Дві шибениці у Львові”, яке по гарячих слідах аналізує феномен трускавецьких бойовиків й причини національного занепаду української нації та навчально-виховне для членів ОУН¹. Багато уваги постатям Біласа і Данилишина приділяли у інструкціях та офіційних виданнях в Україні й діаспорі щодо виховання членів ОУН².

Родини Біласів та Данилишиних були типовими сільськими галицькими родинами. Їх представники ставали найкращими господарями і громадськими діячами. Василь Білас (17.09.1911 – 23.12.1932) після закінчення семирічної школи у Трускавці працював продавцем. У родині його дуже любили за згідливість та веселу вдачу, мав середній зріст (162 см). Був членом товариства Сокіл, хору Сурма, яким диригував Осип Білас. У ньому він себе проявив добрим, точним і прикладним членом. Також був членом місцевого духового оркестру та грав на мандоліні. Кожної неділі відвідував церкву, де співав у хорі і співав партію тенора. В танцювальному гуртку Просвіти займався народними танцями, був солістом козацьких танців з шаблею (Гонта) та з батоном (Чумак).

Дмитро Данилишин (2.04.1908 – 23.12.1932), закінчивши три класи народної школи, йде працювати шевцем. За спогадами, був високого зросту (175 см), завжди серйозний і мало усміхався, дуже добре фізично розвинутий, член місцевого товариства Сокіл і хору Сурма, грав на гітарі в духовому оркестрі. Постійно відвідував церкву, співав у хорі і мав басову партію. Перемагав на змаганнях в бігу на 400 метрів.

Данилишин та Білас у 1927 р. вступили до Пласту, були у 49 селянсько-ремісничому курені ім. Івана Богуна в с. Густановичі, але належали до чоловічої пластової частини у Трускавці, з якої згодом, у грудні 1928 р., було створено окремий курінь. Наприкінці грудня 1929 р. Білас став керівником третього гуртка юнаків, брав участь у заходах на г. Маківці у 1930 р.³ Вони були життєрадісними пластунами, любили мандрувати Карпатами і завжди мали при собі гітару. Не курили і не вживали алкоголю. Узимку В. Білас віддавав свої теплі речі політв'язням в Дрогобичі, через що постійно мав нежить. Завжди на Великдень з іншими пластунами тримали стійку біля Гробу Господнього. Влітку улюбленою забавою пластунів був футбол, в який завзято грали Василь і Володимир Біласи. Для них Просвіта і Пласт стали другим домом. Довгими зимовими вечорами до хати Біласів приходила молодь, читали газети, проводили репетиції хору і духового оркестру⁴.

У документах не зафіксовано точних даних вступу Біласа і Данилишина в УВО, найправдоподібніше – це 1927 р. На самбірському процесі поліція вказувала, що влітку 1930 р. Михайло Гнатів (районовий комендант ОУН) заснував п'ятірку в складі: Миколи Мотики, В. Біласа, Д. Данилишина та Олеса Бунія. На початках вони відбували тільки сходини, прочитували нелегальну літературу і розповсюджували її. Від В. Біласа і Д. Данилишина Мотика приймав присягу на револьвері⁵.

Василя Біласа декілька разів судили за участь у пластових акціях в судах Дрогобича. Так, 20–27 листопада 1932 р. відбувся процес проти нього і 42-х українців, обвинувачених за приналежність до Пласту⁶.

Активізація бойової діяльності в Галичині почалася з кінця 1930 р., коли Крайову екзекутиву (КЕ) ОУН очолив Степан Охримович-“Обух”. Він призначив Р. Шухевича бойовим референтом та направив З. Коссака до Дрогобича для організації бойової групи, яка б проводила спеціальні акції. До неї були залучені М. Гнатів-“Чорний”, Д. Данилишин, В. Білас, Лев Крисько-“Кріс”. Усі бойовики перебували в різних п'ятірках і лише для виконання спецзавдань об'єднувалися в окрему ланку⁷.

Незважаючи на масові арешти й пацифікацію, бойова референтура КЕ ОУН відновила екси. 31 липня 1931 р. відбувся напад на “Банк Людовий” в Бориславі, який виконали Білас, Данилишин, Гнатів, Крисько, Михайло Лабовка-“Олень” та ще двоє невідомих. Унаслідок цієї акції було експропрійовано понад 20 тис. злотих. 8 серпня згадана бойова п'ятірка виконала ще один екс – на пошту в Трускавці. Біля шостої години 9 бойовиків – Білас, Данилишин, Володимир Білас, Михайло Вишняк, Ярослав Петрів-“Гімназист”, Микола Ільків, М. Лабовка, Петро Луциняк на чолі з Гнативим – захопили працівників пошти, забрали 27 478 злотих і безслідно зникли. Увечері трускавецька поліція арештувала на добу Василя і Володимира Біласів, але за браком доказів їх звільнила⁸.

Одним із найбільших атентатів ОУН стала ліквідація сенатора Тадеуша Голуфка, проведена близько 20-ї год. 29 серпня 1931 р. у Трускавці. За найпоширенішою версією, наказ про його ліквідацію видала КЕ ОУН двом бойовикам – В. Біласу та Д. Данилишину. 2 серпня 1931 р. Олександр Буній, який працював дверником у пансіонаті сестер-служебниць у Трускавці, поінформував свого зверхника Гнатіва, що

тут відпочиває Голуфко. Гнатів повідомив про це З. Коссаку, який очолював організаційну референтуру КЕ ОУН. Буній надав усю потрібну інформацію Біласу і в день атентату подав знак для початку акції⁹.

Голуфко був відомий серед діячів ОУН як один зі співавторів пацифікації та політик, який здійснював заходи щодо спольщення українців. На нараді КЕ ОУН Івана Габрусевича, бойового референта Р. Шухевича та З. Коссака було вирішено провести замах. Організацією атентату займався Р. Шухевич, який контактував з трускавецькою бойвою. Напередодні атентату З. Коссака заарештували на 9 місяців, що згодом допомогло заплутати слідство, а Гнатів після виконання замаху виїхав за кордон. На Дрогобиччині були проведені масові арешти, заарештовані на добу були Василь і Володимир Біласи, але за браком доказів їх звільнили. Агент Мотика надав польській поліції інформацію, що виконавців треба шукати серед членів місцевої мережі ОУН, але побоявся назвати бойовиків. Один із виконавців атентату користувався револьвером FN (інший – Браунінгом), що його агент поліції Роман Барановський позичив Л. Криськові. Однак цей револьвер кілька разів переходив з рук до рук, тому Барановський не міг зорієнтуватися, кому він належав. Рішення про ліквідацію Голуфка прийняли без остаточного затвердження Проводу українських націоналістів (ПУН), адже діяти слід було швидко. Провід поінформували уже про виконання атентату та про його хід. Коновалець затвердив проведену акцію і таким чином ОУН офіційно взяла на себе відповідальність за неї¹⁰.

Достеменно не відомо, хто саме виконав атентат. З. Книш висунув гіпотезу, що замах виконали Білас і Данилишин, а наказ їм дав М. Гнатів без погодження з КЕ ОУН та ПУН¹¹. Під час допитів, на яких застосовували тортури, 7–9 грудня 1932 р. В. Білас заявив, що він вбив Голуфка чотирма пострілами з пістолета ФН калібру 7,65 і йому допомагали О. Буній, М. Гнатів та Д. Данилишин¹².

Незважаючи на резонансність справи Головка, в українських і польських істориків вона залишається нез'ясованою. Різноманітні інтерпретації та коментарі базуються лише на свідченнях поспішно страчених Біласа і Данилишина, які не були детально допитані, а також не збережено повний протокол їхніх свідчень. Смерть Е. Чеховського, Р. Барановського, О. Бунія і М. Мотики та інших свідків по цій справі не сприяла підтвердженню чи спростуванню поданих фактів.

Доручення підготувати новий екс від ПУН одержав КП ОУН Богдан Кордюк-“Новий”. За організацію взявся бойовий референт Р. Шухевич-“Дзвін”. Вибрано було 12 бойовиків, серед яких були В. Білас й Д. Данилишин. 28 листопада в квартирі Юрія Березинського на вул. Шимоновичів, 9, відбулася нарада для бойовиків. Березинський передав присутнім план пошти, мапу місцевості та револьвери, а також поставив завдання. Спецодяг та взуття для бойовиків закупив Володимир Нидза, а медикаменти – Катерина Зарицька. Для двох груп призначено санітарів з медичними торбами, які мали надавати першу допомогу пораненим. Зі Львова до Городка бойовиків доставляв С. Куспіль, він же відповідав за їхнє розміщення і разом з “Жидиком” супроводжував їх у місті¹³.

За попереднім планом екс мав відбутися у вівторок, 29 листопада 1932 р., о 16:55, однак, з невідомих причин запізнилася передача з набоями. Тому ніч бойовики провели в Городку у stodолі Степана Цапа. Їх було поділено на дві групи: перша – під керівництвом Г. Файди (одягнуті в сірі куртки), на чолі другої – С. Куспіль (одягнуті в зелені куртки). Керівник нападу Ю. Березинський був одягнутий у чорну куртку. Бойовики одержали револьвери “Штаер”, “ФН”, “Ортгіс” та “Гассер”. Наступного дня

в коридорі пошти вони розділилися на чотири групи: перша увійшла до приміщення пошти, друга захопила каси, третя блокувала телефонну станцію, четверта залишилася в коридорі при вході для прикриття¹⁴.

Несподіванкою для бойовиків стало те, що всі поштові урядовці, колишні вояки легіону Пілсудського, всупереч інструкції, мали при собі револьвери. Першим почав стріляти Ю. Березинський, котрий контролював п'ятьох працівників пошти. Він поранив двох, натомість троє інших відкрили вогонь у відповідь. Одночасно в бойовиків почали стріляти з крісів та револьверів із другого поверху. Кілька пострілів зробили й бойовики, аби вгамувати відвідувачів. Трійка Куспіль – Білас – Данилишин увійшла до каси¹⁵. При відході з приміщення пошти Ю. Березинський був смертельно поранений. На вулиці бойовики потрапили під обстріл з рушниць із навколишніх будинків. Навпроти приміщення суду актор українського театру Нікітін убив В. Старика. Серед бойовиків на пошті були поранені: С. Куспіль, Д. Данилишин, М. Жураківський, Г. Купецький – у руку, С. Мащак – у ногу. Внаслідок городоцької експропріації, за даними ОУН, було здобуто 4500 злотих, а за офіційними заявами поліції – 3222 злотих¹⁶.

Проти нападників було піднято всю місцеву поліцію з собаками та “стшельцуф”, однак переслідування не мало успіху. Бойовики, пробігши 5 км., розділилися на дві групи: перша, на чолі з Г. Файдою, попрямувала на Львів, друга ж, у складі трьох людей – Біласа, Данилишина й Куспіся, мала йти спочатку до Глинної Наварії, згодом двоє перших повинні були рушити до Дрогобича, а Куспіль – у свої рідні Ставчани. На станції у Глинній Наварії у Біласа і Данилишина хотіли перевірити документи, зав'язалася сутичка, в якій Данилишин убив коменданта місцевої поліції Коята й важко поранив іншого поліціанта. У лісі бойовики зуміли відірватися від переслідування. Після нічного маршу вони зайшли в с. Черкаси, поїли в хаті Пантелеймона Бобиляка. Далі вони прямували вздовж залізничного полотна, де зустріли залізничника-поляка, який заборонив їм йти так далі і дещо згодом повідомив про них поліцію. Тому бойовики звернули на поля і стежками дійшли до с. Розвадів; вони планували перейти мостом Дністер та через Білецький ліс рушити в напрямку Трускавця. Тим часом поліція розповсюдила провокативну інформацію про те, що двоє бандитів “пограбували українську кооперативу”, “Українбанк” в Щирці. Українська історіографія свідчить, що коли бойовики з'явилися в Розвадові, на них напали несвідомі українські селяни¹⁷. Насправді затримання Данилишина й Біласа організували конфіденти польської поліції Андрухів з с. Розвадів і Мелетій Яців, Гаврилишин, В. Біляк та Іванків із с. Веринь. Коли бойовики перейшли вброд Дністер, на березі на них чекала група переслідувачів. Білас вистріляв усі набої й просив Данилишина застрелити його й себе, але той відмовився. Натомість, бачачи, що бойовики не стріляють, прискочив до них і почав бити. Захищаючи Біласа, Данилишин зробив ще кілька пострілів, а опісля з докором сказав нападникам, що вони бойовики УВО. Польська поліція відвезла затриманих до Миколаєва, де у відділку, щоб добитися свідчень, їх катували: били твердим предметом по голові, копали ногами по грудях і голові, топтали чобітьми пальці на руках і ногах. Дорогою до Львова (1 грудня 1932 р.) в автомобілі їх знову побити поліцейські. У Біласа і Данилишина поліція вилучила: два револьвера Ортгіс (№ 196 329 і № 158 798), 5 злотих, гребінець, мапу Львова і околиць тощо. У Бригідках їм не давали їсти і у такий спосіб також тортували¹⁸.

Якщо проаналізувати план нападу на пошту в Городку, то він був невдалим через низку причин: напад здійснено у невдалий час, коли в місті був базарний день (середа)

і проходив з'їзд місцевих “штшельцуф”; до операції потрібно було залучити більше бойовиків (15–20) і починати акцію перед самим закриттям пошти (18:00); помилково було сплановано відхід Біласа та Данилишина вздовж залізничного шляху на Дрогобич через Стрий; бойовиків потрібно було затримати й переховувати деякий час. Що ж до учасників нападу на пошту, то Р. Шухевич підібрав найкращих на той час бойовиків ОУН, усі вони мали досвід участі у різних бойових акціях та були добре підготовленими.

Учасників нападу на пошту в Городку судив “Наглий” (надзвичайний) суд. Це був перший випадок його застосування в політичних процесах над українцями. Суд підготовлювався без детального слідства, а акт обвинувачення мав бути готовий у трижневий термін із моменту арешту підозрюваних. Слідство проти Біласа і Данилишина завершилося 13 грудня 1932 р. Маючи свідчення М. Мотики про те, що З. Коссак передав через нього листа для Біласа й Данилишина з наказом з'явитися на зустріч у Львові, поліція його заарештувала і долучила до судового процесу. Суд над оунівцями відбувся у Львові 17–22 грудня 1932 р. Обороняли підсудних: Данилишина – Степан Шухевич і Кость Паньківський; Біласа – Володимир Старосольський і Михайло Марічак; Коссака – Мар'ян Глушкевич; Жураківського – Лев Ганкевич. Трибунал складався з суддів Ягодзінського (голова), Дворжака та Мігале. Обвинувачення представляв прокурор Генрік Мостовський. Гроші адвокатам (700 американських доларів), за захист Біласа та Данилишина оплатив Каленик Лисюк¹⁹.

Судовий процес викликав зацікавлення з боку української та польської громадськості й преси. Перед будинком суду зібралася велика кількість людей, поліція впустила всередину тільки 150 осіб, які мали запрошення: причетних до суду (з них 54 свідки) й представників преси з Львова, Варшави, Вільнюса, Кракова. О 8 год. 45 хв. до суду введено під поліційним конвоєм обвинувачених і розміщено на лаві, яку охороняли 9 озброєних охоронців. Кореспондент львівської газети “Діло” описав підсудних так: “молоді хлопці у віці від 21 до 27 років, всі дрібної будови, худощаві, зо слідами переживань останніх днів. Лиця інтелігентні. Роблять враження щирих, одвертих юнаків, страшенне вимізерованих, простої і нескладної вдачі”²⁰.

Згідно з Актом обвинувачення, Д. Данилишин, В. Білас і М. Жураківський 30 листопада 1932 р. вчинили злочин, передбачений § 259 польського кримінального кодексу, пограбувавши пошту в Городку на суму 3232,15 злотих. Крім того, в Глинній Наварії Данилишин стріляв, з наміром убити, в поліціанта Слугоцького і поранив його, а в Верині 1 грудня стріляв, з наміром убити, в Олександра Андрухова і поранив його; Білас убив у Глинній Наварії поліціанта Коята; Коссака обвинувачувано в тому, що він 27 листопада 1932 р. намовив Біласа й Данилишина до скоєного злочину, наказав їм поїхати до Львова, сконтактував з організатором нападу й дав два американські долари як кошти на поїздку²¹.

Під час процесу Білас підтвердив сказане на допитах про свою участь у нападі. Однак він заявив, що тим, з ким він зустрічався як з організаційним зверхником на мості в Дрогобичі, і хто дав йому наказ їхати до Львова, не був Коссак. Прізвище Коссака йому накінула в ході слідства поліція, і під тортурами він був змушений це підтвердити, але тепер, на судовому процесі, свої свідчення відкликає. Він заперечив також свою та Данилишина участь у вбивстві Голуфка, заявляючи, що зізнатись його примусили побоями поліційні слідчі на чолі з комісаром Петрі, прізвища співучасників йому також подали слідчі, а опис події він зробив на підставі того, про що після вбивства Голуфка писала преса.

Данилишин відмовився говорити і зізнавати як під час слідства, будучи при цьому сильно тортурований, так і на судовому процесі²².

Кореспондент газети “Неділя” так описав поведінку підсудних на процесі: Василь Білас – “Малий, блідий, вдумливий хлопчина. Лице бліде, як віск, тільки очі жевріють. Одягнений у дешевеньку темно-зелену куртку, короткі пумпові штани, панчохи до колін. З цілої постаті віє втома, як по переході важкого шляху. А проте говорить голосно, рівно”; Дмитро Данилишин – “Входить рівним, твердим кроком і підійшовши до лави обвинувачених, кидає на неї шапку і стає, звернений до трибуналу. Спокійно аж до подиву. Риси обличчя тверді. На запитання голови суду про генералії, заявляє, що перед судом зізнавати не буде. І послідовно на всі дальші запитання відповідає мовчанкою, що на тлі напруженого настрою залі виглядає несамоовито”²³.

Прокурор, щоб не затягувати процес, відмовляється залучати до процесу 19 свідків обвинувачення. Оборонці підсудних вимагали від трибуналу вислухати усіх свідків, але через те, що Наглий суд мав відбуватися тільки протягом 5 днів, їх вимога була відхилена. У ході процесу адвокати піднімали питання визвольної боротьби поневолених народів. Насамперед, поляків, що під час повстань і підпільної діяльності, застосовували такі ж методи, як підсудні. Адвокати намагалися затягнути судовий процес за латинське Різдва, сподіваючись, що це вплине на вирок суду. Але прокурор і судді всіляко намагалися завершити процес до початку свят. Перед закінченням суду Крайовий провід ОУН та ПУН передали через С. Шухевича листа для Данилишина і Біласа, в якому дякували їм за горду поставу і за гідну поведінку як під час слідства, так і на суді²⁴.

Після промов оборонців і перед відходом суддів на останню нараду голова суду спитав підсудних, чи вони хочуть сказати своє останнє слово. Дмитро Данилишин відповів “так”. Піднявшись, він спокійно й голосно заявив: “Я знаю, що мене жде. Я був і є на все приготований. Тільки шкодую, що не зможу даліше працювати для нашої Неньки України!” Василь Білас також скористався з права останнього слова і заявив: “Я свідомий своєї вини і кари. Я український націоналіст і революціонер. Але в своєму житті я поповнив один злочин, а саме: під час слідства, бажаючи проволікти свою справу, я кинув підозріння на товариша Коссака. Я є свідомий того злочину й тому ще раз на цьому місці стверджую, що товариш Коссак є рішуче невинний і ще раз невинний”²⁵.

22 грудня 1932 р. у Львові Наглий суд, після півгодинної наради суддів, виніс вирок смерті В. Біласу, Д. Данилишину і М. Жураківському²⁶. Адвокат Старосольський, Союз українок і Українська парламентська репрезентація відправила депутата сейму Остапа Луцького до Варшави подати прохання до президента Ігнація Мосціцького та маршала Пілсудського про помилування. Колишні бойовики Польської соціалістичної партії, які вчиняли такі ж теракти проти російської влади, надіслали аналогічне звернення. Прокурор категорично виступив проти, а Данилишин і Білас заявили, що вони про жодне помилування не просять. Після наради суд вирішив вислати телеграфічне прохання про помилування засуджених. О 17:05 прокурор повідомив, що президент помилував Жураківського, замінюючи йому кару смерті на 15 років тюремного ув'язнення, але затвердив вирок, винесений Біласу й Данилишину²⁷.

Кореспондент “Діла” про завершення процесу писав: “Засуджені хлопці спокійно, без жодного поруху обличчя, не змінюючи ні трохи своєї поведінки за весь час процесу, вислухали присуди і заяви своїх оборонців. Оточені гуртом поліцистів, залишилися самотою в залі, з якої трохи згодом, через опорожнений уже передсінок на

задні сходи вивели їх одинцем до в'язничної каретки. Ще хвилина – і вона помчала на Казимирівську вулицю, а за нею плятформи з поліційною охороною”²⁸.

Смертний вирок мав бути виконаний протягом 24 годин після його оголошення. Засуджених Біласа й Данилишина було відправлено до камери смертників. Матері Біласа було дозволено побачитися з кожним окремо по п'ять хвилин. Василь Білас зустрівся з братом Володимиром, який на той час сидів у тій самій тюрмі. Після цього засуджених відвідали оборонці. Вночі в'язничний душпастир о. Богдан Липський висповідав обох, запричастив і провів з ними решту ночі. Вранці, о 6:30, засуджених виведено на шибеницю. При страті були присутні члени судового трибуналу, прокурор, С. Шухевич і В. Старосольський та тюремний священик. На тюремному подвір'ї у цей час були також начальник тюрми, озброєнні в'язничні сторожі, комісари поліції. Вийшовши на ешафот, Данилишин заявив: “В цій хвилині я не маю жадних бажань. Мені тільки дуже жаль, що я можу лише раз умерти за Україну!” Білас попрощався з життям окликом: “Хай живе Укр...” На знак прокурора кат затулив йому вуста²⁹.

За спогадами багатьох в'язнів Бригідок у момент страти бойовиків понад 400 арештантів тюрми заспівали “Ви жертвою в бою нерівним лягли” та “Не пора, не пора...”³⁰.

Після страти Данилишина і Біласа польська влада відмовилася видати їхні тіла родині, побоюючись масових протестів. За розпорядженнями поліції, їх таємно поховано 24 грудня вранці о 4:30 на окраїні Янівського цвинтаря на ділянці для страчених. Згодом на вимогу української громадськості їх у березні 1933 р. перепоховали в іменних могилах³¹. У 1999 р. їх вже втретє було урочисто перепоховано на 38 полі Меморіального комплексу вояків УГА.

Степан Бандера разом із Р. Шухевичем організували пропагандистську акцію: вранці о 6 год. 30 хв., у момент повішення бойовиків в церквах Львова били дзвони. По всій Західній Україні референтурою пропаганди ОУН наприкінці грудня 1932 р. – січні 1933 р. були організовані служби Божі за упокій душ страчених бойовиків, зачитувалися реферати, проводилися бесіди про їх геройський вчинок. Такі ж заходи відбулися в Ужгороді та Чернівцях, а в багатьох осередках української еміграції пройшли траурні академії³².

На знак протесту проти страти Біласа і Данилишина ОУН провела антимонопольну кампанію, спрямовану проти вживання алкогольних і тютюнових виробів. KE ОУН розраховувала, що антимонопольні акції завдадуть державному бюджетові значних збитків. Боротьбу з курінням і пияцтвом Організація проводила передусім серед своїх членів, а на громадськість впливала через легальні товариства – Просвіту й Відродження. Кількамісячне утримання від тютюну й алкоголю було масовим явищем. Також ПУН дав розпорядження KE ОУН збільшувати чисельність бойової референтури та ретельніше проводити військові вишколи серед членів. За даними поліції, “після Городка до ОУН вступило дуже багато фанатиків із числа молоді”³³.

Після судового процесу над учасниками нападу в Городку Є. Коновалець цікавився використанням в агітації факту страти Біласа й Данилишина і переслав В. Мартинцеві власний проект ушанування їхньої пам'яті. KE ОУН видала наприкінці грудня 1932 р. велику відозву “Український народі!”, летючку та від імені ПУН – статтю “Городок Ягайлонський”, в яких описано городоцьку акцію, судовий процес, та дали відповіді на обвинувачення польської влади й преси. За наказом С. Бандери Ярослав Карпинець і Микола Климишин видрукували в Кракові по 5 тисяч фотопортретів-поштівок Березинського, Біласа, Данилишина, Старика, які розповсюджували по Західній Україні, Європі та в обох Америках³⁴.

Найбільший розголос на ці події був у Канаді. Так, Українська Стрілецька громада й Українське Національне Об'єднання організували протести і демонстрації проти цієї страти. Щоби задокументувати цю подію для історії, голова УНО Степан Васкан написав драму "Білас і Данилишин"³⁵, яка брошурою швидко розповсюдилася по Канаді та мала мобілізаційний ефект серед українців, закликаючи їх вступати до національних організацій, надавати допомогу засудженим. Реферати, доповіді про Біласа і Данилишина та вистави, на думку керівників ОУН в Канаді, "духовно й політично мобілізували народ довкола нашого визвольного руху, що в той час, неначе сильна пожежа, посувався у всіх напрямках від Монреалю до Ванкуверу"³⁶.

У січні–лютому 1934 р. заходами Організації державного відродження України (ОДВУ) драму С. Васкана "Білас і Данилишин" поставили українські актори, які повторювали її по декілька разів у Народному домі в Нью-Йорку та кожен раз зал не міг вмістити усіх охочих. Отримані кошти з продажу квитків віддавалися на Бойовий фонд ОУН. На честь бойовиків проф. Григорій Кериченко написав музику до пісні "А у славнім Львові..." на слова Миколи Новака. Також Новак написав сценарій фільму "Білас – Данилишин" за мотивами даної драми і подав його Проводу ОУН. Українська діаспора в США і Канаді зобов'язувалася назбирати 30–40 тис. доларів. Однак через конфлікт у керівництві ОДВУ цей проект не вдалося реалізувати³⁷.

За даними польської поліції, листівки і повідомлення про страту бойовиків ОУН розповсюджувалися у селах і містах Галичини та Волині. Наприкінці 1934 р. в Тернопільському воєводстві всі громадські організації вивісили чорні траурні стрічки, а ОУН розповсюджувала їхні фото та листівки: "Хай живе ОУН, Білас і Данилишин"; "Пімстимо смерть Біласа і Данилишина"³⁸.

Події навколо постатей Біласа і Данилишина залишалися актуальними протягом 1930-х рр. Польська поліція нотувала розповсюдження листівок про Біласа і Дмитра Данилишина під час Служб Божих. За її даними, в 1937 р. ОУН активно вшановувала 5-ту річницю їх смерті. У громадських організаціях й установах повсюдно відбувалися збори, вивішувалися траурні національні прапори. У церквах відправлялися поминальні Служби Божі і у міру можливості усі дзвони мали дзвонити 20 хв. Для кращої агітації члени ОУН використовували пісні, вірші, старі видання про ці події (листівки, газети Сурма, журнал Розбудова Нації) та написання повсюдно різного роду гасел (наприклад, "Слава Біласу і Данилишину")³⁹.

Василь Білас і Дмитро Данилишин, як і багато їхніх ровесників у дитинстві пережили війни і формування окупаційних режимів. Небажання терпіти це далі поставило їх на шлях активної боротьби. Це мало визначну роль у формуванні психіки і типу майбутніх революціонерів. Вони жили у світі підпілля, який мав особливий клімат, у ньому формувалися специфічні характери, воля і відвага.

Будучи простими українськими хлопцями, вони не філософствували над високими політичними матеріями, а прагнули свій обов'язок щодо Батьківщини виконати чесно і до кінця. Промови неосвічених юнаків, щирі і прості, їх постава на судовому процесі перетворювали аполітичну масу на живий суспільний організм. До них таке зрушення в свідомості народу не вдалося зробити найкращими агітаційно-пропагандистськими акціями УВО та ОУН. Городецький експропріаційний акт 30 листопада 1932 р. став справжнім революційним міфом. Про Біласа і Данилишина склали в народі пісні, поети писали про них вірші, їхні портрети висіли по хатах, а їхніми іменами називали установи та товариства за кордоном. Їх постаті поступово перетворювалися на легенди, подібно як Довбуш і Кармелюк. Після Акту відновлення

Української держави у липні 1941 р. по містах Західної України на їх честь було названо вулиці і площі, які німецькі окупанти перейменовували на свій лад.

Важливим аспектом для дослідників є те, щоб не тільки ознайомитися з історією їхньої діяльності, але й зрозуміли психологію Організації і середовища, в якому вони творили, бо, в переважній більшості, реакція на їхню діяльність сучасного суспільства, зводиться до теперішніх понять. Якщо хтось зможе докладно відповісти, як в тодішніх умовах можна було зупинити постійний державний терор мирними засобами і шляхом? Тоді це буде інший формат і сприйняття. В постійних умовах тоталітарного свавілля (Пацифікація, Голодомор тощо) сучасникам Біласа і Данилишина залишили тільки один варіант – національно-визвольну боротьбу.

¹ Дві шибениці у Львові. Городецька боєва акція за волю українського поневоленого народу. – Монреаль, 1933; Білас і Данилишин перед наглим судом – ОУН в боротьбі проти окупанта. – Краків, 1940.

² ГДА СБ України. – Спр. 376. – Арк. 7–52; Велетні духа // Визвольний шлях. – 1949. – Ч. 14. – С. 2–4; Герої кличуть // Визвольний шлях. – 1950. – Кн. 12. – С. 1–3; У поклони героям: У 50-тя смерті сл. п. Д. Данилишина і В. Біласа // Визвольний шлях. – 1983. – Кн. 2. – С. 137–138.

³ Державний архів Львівської області (далі – ДАЛО). – Ф. 11. – Оп. 29. – Спр. 1511. – Арк. 200–201; Спр. 1101. – Арк. 5–6, 242.

⁴ Спогади Ольги Білас-Сенчук. Машинопис. – С. 2–3.

⁵ ДАЛО. – Ф. 11. – Оп. 29. – Спр. 1511. – Арк. 200; Книш З. В сутінках зради. (Убивство Тадеуша Голувка на тлі зради Романа Барановського) / З. Книш. – Торонто: Срібна сурма, 1975. – С. 175, 195.

⁶ Хроніка. Судові розправи // Сурма. – 1932. – № 3. – С. 8.

⁷ Мірчук П. Нарис історії ОУН / П. Мірчук. – Мюнхен – Лондон – Нью-Йорк: Українське В-во, 1968. – С. 274.

⁸ Державний архів Івано-Франківської області (далі – ДАІФО). – Ф. 68. – Оп. 2. – Спр. 164. – Арк. 3, 42; Центральний історичний архів України у місті Львові (далі – ЦДІА України у м. Львові). – Ф. 371. – Оп. 1. – Спр. 81. – Арк. 3 зв.; Мірчук П. Нарис історії ОУН... – С. 276–277; Книш З. На життя і смерть... Сторінки з історії УВО. – Торонто: Срібна сурма, 1980. – С. 98–107.

⁹ ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 371. – Оп. 1. – Спр. 81. – Арк. 2–7; Мірчук П. Справа вбивства Т. Голуфка / П. Мірчук // Визвольний шлях. – Лондон, 1977. – Кн. 2. – С. 228–239; Книш З. В сутінках зради... – С. 189–196, 222–223.

¹⁰ Мірчук П. Нарис історії ОУН... – С. 283–284; Мірчук П. Справа вбивства Т. Голуфка... – Кн. 2. – С. 235; ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 371. – Оп. 1. – Спр. 81. – Арк. 4.

¹¹ Книш З. В сутінках зради... – С. 449–462.

¹² ДАЛО. – Ф. 11. – Оп. 29. – Спр. 1102. – Арк. 76–81.

¹³ ДАЛО. – Ф. 139. – Оп. 29. – Спр. 2075а. – Арк. 13; Варшавський акт обвинувачення Степана Бандери та товаришів / Упор. М. Посівнич. – Львів, 2005. – С. 147; Чайковський Д. Білас і Данилишин. – Нью-Йорк, 1969. – С. 60–61.

¹⁴ ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 371. – Оп. 1. – Спр. 88. – Арк. 34–35; Там само. – Ф. 205. – Оп. 1. – Спр. 1021. – Арк. 12–13.

¹⁵ Книш З. Городок / З. Книш. – Торонто: Срібна Сурма, 1973. – С. 43–45.

¹⁶ ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 371. – Оп. 1. – Спр. 90. – Арк. 9; Мірчук П. Нарис історії ОУН... – С. 303.

¹⁷ Чайковський Д. Білас і Данилишин... – С. 62–63; Книш З. Городок... – С. 86–87.

¹⁸ ЦДІА України у м. Львові. – Ф. 371. – Оп. 1. – Спр. 88. – Арк. 32; ДАЛО. – Ф. 11. – Оп. 29. – Спр. 1101. – Арк. 108, 175–176, 206.

- ¹⁹ ДАЛО. – Ф. 11. – Оп. 29. – Спр. 1511. – Арк. 84–87, 151; Книш З. Городок... – С. 66–75.
- ²⁰ Книш З. Городок ... – С. 76.
- ²¹ Мірчук П. Нарис історії ОУН... – С. 305–306.
- ²² Книш З. Городок ... – С. 88–97.
- ²³ Чайковський Д. Білас і Данилишин... – С. 82–83.
- ²⁴ Мірчук П. Нарис історії ОУН... – С. 319; Шухевич С. Моє життя. Спомини. – Лондон: УВС, 1991 – С. 452.
- ²⁵ Чайковський Д. Білас і Данилишин... – С. 189.
- ²⁶ ДАЛО. – Ф. 121. – Оп. 3. – Спр. 844. – Арк. 19, 75–78.
- ²⁷ Дві шибениці у Львові... – С. 22–23; ДАЛО. – Ф. 11. – Оп. 29. – Спр. 1102. – Арк. 151–155.
- ²⁸ Цит. за: Книш З. Городок... – С. 234.
- ²⁹ Чайковський Д. Білас і Данилишин... – С. 229–231.
- ³⁰ Ленкавський С. Український націоналізм. Твори / С. Ленкавський / Упор. О. Сич. – Івано-Франківськ, 2002. – Т. 1. – С. 228.
- ³¹ ДАЛО. – Ф. 139. – Оп. 9. – Спр. 282. – Арк. 11, 17.
- ³² ДАЛО. – Ф. 121. – Оп. 3. – Спр. 831. – Арк. 7–8; Хроніка. По смерті Д. Данилишина і В. Біласа // Сурма. – 1932. – № 3. – С. 12.
- ³³ ДАЛО. – Ф. 108. – Оп. 1. – Спр. 336. – Арк. 20; Державний архів Тернопільської області (далі – ДАТО). – Ф. 231. – Оп. 1. – Спр. 1816. – Арк. 79; Державний архів Волинської області (далі – ДАВО). – Ф. 46. – Оп. 9а. – Спр. 442. – Арк. 5.
- ³⁴ Варшавський акт обвинувачення Степана Бандери та товаришів... – С. 89; Городок Ягайлонський // Сурма. – 1932. – № 12 (62). – С. 1–8.
- ³⁵ Васкан С. Білас і Данилишин: драма в чотирьох діях. – Едмонтон, 1933. – 30 с.
- ³⁶ Пілько П. Дух Біласа й Данилишина // Міст. – Торонто, 09.02.2011.
- ³⁷ Рошко Р. З українського життя в Америці. Білас і Данилишин / Р. Рошко // Свобода. – Джерзи Сіті, 6.03.1934. – Ч. 31. – С. 3; Новак М. На сторожі України / М. Новак. – Лос-Анджелес, 1979. – С. 81, 130–131, 167.
- ³⁸ ДАЛО. – Ф. 121. – Оп. 1. – Спр. 338. – Арк. 294; ДАТО. – Ф. 231. – Оп. 1. – Спр. 2144. – Арк. 139; ДАІФО. – Ф. 69. – Оп. 1. – Спр. 238. – Арк. 12–14, 58; ДАВО. – Ф. 46. – Оп. 9а. – Спр. 442. – Арк. 5.
- ³⁹ ДАЛО. – Ф. 121. – Оп. 1. – Спр. 111. – Арк. 3–4.

Микола Посівнич.

Підпільно-революційна діяльність Василя Біласа і Дмитра Данилишина: до 85-ї річниці Героїчного чину.

В статті висвітлено життя та діяльність двох найвідоміших бойовиків ОУН міжвоєнного періоду – Василя Біласа (1911–1932) та Дмитра Данилишина (1908–1932) з м. Трускавця Львівської області. На основі документів та спогадів висвітлено їх боротьбу за визволення Батьківщини, показано роль ОУН у тогочасних суспільно-політичних процесах в Західній Україні.

Mykola Posivnych.

Underground revolutionary activities Vasyl Bilas and Dmytro Danylyshyn: 85th Anniversary of the Heroic Deed.

The article shed more light on the lives and activities of Vasyl' Bilas (1911–1932) and Dmytro Danylyshyn (1908–1932), two famous OUN fighters in the interwar time, both natives of Truskavets, Lviv region. On the basis of documents and memoirs the author interprets their struggle for their native land's liberation and shows the role of the OUN in that time social-political processes in Western Ukraine.